

The Look

SOPHIA BENNETT

CHICKEN
HOUSE

Oorspronkelijke titel: *The Look*
Oorspronkelijke uitgave: Chicken House
Copyright © 2012 Tekst Sophia Bennett
Copyright voor het Nederlandse taalgebied © 2013 Chicken House,
Vianen/Antwerpen

Vertaling: Carla Hazewindus
Vormgeving omslag: Nanja Toebak
Omslagfoto: Fotosearch.co.uk
Binnenwerk: ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 443 3882 9
ISBN e-book 978 90 443 3962 8
NUR 284
D/2013/8899/11

www.chickenhouse.eu
www.thehouseofbooks.com

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

I

‘Improviseren: instrumentale voordracht bedenken terwijl die op hetzelfde moment ten gehore wordt gebracht.’

Zo luidt de officiële omschrijving in het woordenboek. Voor we vanmorgen de deur uit gingen, had ik dit nog even nagekeken op de computer van pap, terwijl ik zat te wachten op Ava. Die probeerde zich te herinneren waar ze haar fluitkoffer had gelaten. Maar er stond nog een tweede betekenis onder:

‘Improviseren: zonder veel voorbereiding iets zo goed mogelijk doen.’

Die laatste betekenis is helemaal van toepassing op mijn zus en mij. En zeker wat betreft ‘zonder veel voorbereiding’. Ik heb het gevoel dat dit duidelijk te horen is.

‘Weet je zeker dat dit gaat lukken?’ mompel ik, terwijl Ava de laatste noten van ‘Yellow Submarine’ uit haar fluit perst.

Ze laat haar fluit zakken en maakt glimlachend een zwierig gebaar.

‘We zijn geweldig. Geloof me nou maar.’

Het vervelende is dat ik dat niet doe. De laatste keer dat ik mijn zus geloofde, zat ik nog op de basisschool. Ik had mijn gypakje per ongeluk bij oma laten liggen, en toen verzekerde ze me dat het heel normaal was om in een Buzz Lightyear-kostuum (inclusief vleugels) naar mijn turnclubje te gaan. Van de juf moest ik het de hele les aanhouden, ook tijdens de oefeningen met de hoelahoep. Ava begint altijd te giechelen als ze daaraan denkt. Sommige herinneringen achtervolgen je tot in de eeuwigheid, hoor.

Maar goed, toen ze me beloofde dat ik vandaag een derde van de opbrengst zou krijgen, vond ik dat heel aantrekkelijk klinken. Ik hoop genoeg geld te verdienen om een paar oogschaduwpotloden te kunnen kopen.

‘Het nichtje van Jesse heeft verleden week vijftig pond opgehaald,’ zegt Ava, alsof ze mijn gedachten heeft geraden. Ze krijgt altijd een dromerige blik in haar ogen als ze over haar vriendje Jesse in Cornwall praat, en zelfs als ze het over iemand uit zijn familie heeft.

‘Hè, Jesses nichtje? Die speelt toch klassiek viool?’

‘Jaha.’

‘In een orkest?’

‘Nou, ja,’ geeft Ava toe. ‘Maar zij speelde op straat in Truro. Dat is een stadje van niks. En moet je ons nou zien.’

Inderdaad, moet je ons nou zien. Qua locatie is het helemaal top: Carnaby Street, in het hartje van West End in Londen. Het is zaterdag en het krioelt er van de winkelende mensen die van het voorjaarszonnetje willen genieten. Als we het nichtje van Ava’s vriendje zouden zijn, gingen we straks waarschijnlijk met een berg geld naar huis. Maar ik durf te wedden dat zij geen ‘Eenvoudige Beatle-liedjes voor beginners’ speelde. En ik durf ook te wedden dat zij niet al twee jaar geleden is opgehouden met oefenen, zoals Ava. En ik weet wel zeker dat ze niet begeleid werd door een meisje dat ’s ochtends voor het eerst een tamboerijn in haar handen had. Zoals ik.

Je kunt dus wel zeggen dat we ontzettend improviseren.

‘Volgens mij kunnen we minstens twee keer zoveel geld verdienen als zij,’ zegt Ava zelfverzekerd. ‘Moet je zien hoeveel mensen naar ons staan te kijken.’

‘Misschien ligt dat wel aan het truitje dat je aanhebt.’

‘Hoezo?’ Ze kijkt naar beneden. ‘Wat mankeert eraan? In ieder geval is het een stuk interessanter dan jouw T-shirt.’

‘Er mankeert niets aan,’ zeg ik met een zucht.

Ava heeft er vanochtend ongeveer drie kwartier over gedaan om haar keus te laten vallen op het nauwsluitende lila truitje en de afgeknipte spijkerbroek die ze nu aanheeft. Daarna had ze nog een halfuur nodig om zich op te maken. Zoals altijd ziet ze er geweldig uit: glanzende haren, viooltjeskleurige ogen, de juiste rondingen, en ze straalt. Nou ja, ze straalt iets minder dan normaal, maar dat komt omdat ze last heeft van een virus. Toch is ze nog steeds super-hot. We lijken vast een raar stelletje. Een modieuze middelbare scholiere uit de bovenbouw, die eruitziet als een filmster, en haar slungelige jongere zusje, dat meer lijkt op een lantaarnpaal in korte broek.

Ik zou er best net zo uit willen zien als Ava, en dat heb ik ook wel geprobeerd, maar dat sloeg nergens op. Ik heb gewoon niet dat spetterende van haar. Toen ze zich vooroverboog om haar fluit op te pakken, kreeg ze bijvoorbeeld al een applausje van een paar bouwvakkers die voorbijliepen. Maar zodra ze begon met haar versie van ‘Yellow Submarine’, maakten ze snel dat ze wegkwamen. Blijkbaar hebben zelfs bouwvakkers gevoelige oren.

‘Zeg, hoeveel hebben we nu?’ vraagt ze hoopvol.

Ik werp een blik in de openstaande fluitkoffer op de grond.

‘Twee snoeppapiertjes, een stukje kauwgum en een parkeerbon.’

‘O.’

‘Maar verderop staat wel al de hele tijd een vent naar ons te staan. Daar, zie je hem? Met een beetje mazzel geeft hij ons wel een pond of zo.’

Ze zucht en even kijkt ze een beetje moedeloos. ‘Dat is niet eens genoeg voor een kaartje naar Cornwall. Op deze manier krijg ik Jesse nooit te zien. Laten we “Hey Jude” spelen. Over mijn laatste optreden werd gezegd “dat je het had moeten horen om het te kunnen geloven”. Weet je nog?’

Ik grinnik. Ik herinner me inderdaad dat zinnetje uit de nieuwsbrief van school, afgelopen kerst. Ik weet alleen niet of het bedoeling was dat zij het op deze manier opvatte. Zo langzamerhand begin ik te begrijpen waarom ze niemand van haar vriendinnen kon overhalen om met haar mee te gaan, en daarom mij maar heeft gevraagd.

Ava geeft een oefenriedeltje weg en begint te spelen. Ik rinkel zo goed als ik kan met mijn tamboerijn, en probeer de blikken van de omstanders te ontwijken. Het is natuurlijk mijn taak om het mooier te laten klinken, maar dat gaat mijn muzikale vermogens te boven. Dus doe ik maar mijn best om het harder te laten klinken.

Intussen loopt de man van verderop langzaam onze kant op. Het komt zomaar in me op dat hij weleens een agent in burger zou kunnen zijn, als agenten in burger tenminste leren jasjes dragen en oranje rugzakken bij zich hebben. Misschien mogen we hier helemaal niet spelen en gaat hij ons arresteren. Of nog erger, misschien is hij wel een kidnapper, op zoek naar slachtoffers.

Gelukkig heb ik in de laatste klas van de basisschool op judo gezeten. En mijn lengte zou nu eindelijk ook eens van pas kunnen komen. Ava heeft haar filmsterrenuiterlijk van mam, en ik heb de genen van mijn lange, slungelige vader. Hij is één meter negentig, en dat nog zonder zijn warrige haar. Dat heb ik trouwens ook van hem geërfd, net als die doorlopende wenkbrauwen. Ik ben nog niet zo lang als pap, maar ik ben zeker langer dan die gast in dat leren jasje. Als het zou moeten, weet ik zeker dat ik hem aankan. Tenzij hij ook op judo heeft gezeten, natuurlijk.

Als ik om me heen kijk, is Ava verdwenen. Maar dan zie ik haar op de stoep zitten, met haar hoofd tussen haar knieën.

‘Hé, gaat het?’ vraag ik. Ze moet echt meer eten bij het ontbijt.

‘Ja, hoor. Ik moest alleen even uitrusten,’ zegt ze. “Hey Jude” is toch veel moeilijker dan ik me kan herinneren. Ik was trouwens al lang opgehouden met spelen. Je hebt zeker vijf minuten in je een-tje op die tamboerijn staan rossen.’

‘Echt?’ Ik weet zeker dat ze overdrijft. Dat hoop ik tenminste. Ik houd op met rammelen. ‘Ik stond te kijken naar die vent daar. Denk je dat hij een politieagent is? Wat heeft hij in zijn hand? Een walkietalkie?’

Ava volgt mijn blik. ‘Nee, volgens mij is het een camera. Oooh. Misschien is hij wel een scout.’ Ze staat op om hem beter te kunnen zien.

‘Nee, vast niet,’ zeg ik. ‘Daar is hij te oud voor en hij heeft ook niet zo’n sjaaltje om zijn nek.’

Ava rolt met haar ogen. ‘Ik bedoel een scout voor modellen, geen padvinder, stommerd. Lily Cole is hier vlak in de buurt gescout.’

‘Welke Lily?’

‘Een beroemd fotomodel. Je weet echt helemaal niks van mode, hè, Ted?’

‘Mam zegt altijd: “blauw met groen, moet je niet doen”, terwijl ik juist dacht dat...’

Met een por in mijn ribben valt ze me in de rede. ‘Hé. Hij komt hierheen. Heel gewoon blijven doen.’

O nee, hè. Het is echt een politieagent. Ik voel het. Straks krijgen we nog een strafblad. In ieder geval Ava. Volgens mij ben ik daar nog te jong voor. Bovendien was haar mishandeling van ‘Hey Jude’ veel misdadiger dan mijn gerammel met de tamboerijn.

‘Hallo, meiden,’ zegt de man met een ontwapenende grijns. ‘Hoe gaat-ie?’

‘Prima,’ zegt Ava zogenaamd bedeesd. Ze kijkt hem van onder

haar lange wimpers aan, terwijl ik me probeer te herinneren welke verdedigingshouding ik moet aannemen om hem af te weren.

‘Ik ben Simon en ik werk voor een modellenbureau. Mag ik een foto maken?’

‘Nou, liever niet.’ Ava krijgt een rood hoofd. ‘Ik ben namelijk niet echt...’

‘Ik bedoelde eigenlijk een foto van jou,’ zegt Simon terwijl zijn blik langs haar glijdt.

Ava kijkt me aan. Nu ik erover nadenk, heeft Simon zijn blik toch echt op mij gevestigd. Maar dat klopt vast niet. Ik staar hem verbaasd aan. Hij kijkt me recht in de ogen en zijn glimlach verandert in een oogverblindende grijns.

‘Ik heb naar je staan kijken en je bent echt ongelooflijk. Heb je er weleens aan gedacht om modellenwerk te gaan doen?’

Wat krijgen we nou? Ongelooflijk? Modellenwerk? Echt niet!

Ik word een beetje duizelig. Dit is vast een lullig geintje. Volgens mij worden we nu gefilmd. Zit Ava soms in het complot? Maar aan haar gezicht te zien, is ze net zo overrompeld als ik. Waarom heeft Simon het tegen een magere lat zonder tieten en met doorlopende wenkbrauwen, terwijl er een beeldschoon meisje met een filmsterrenuiterlijk vlak naast hem staat?

Hij blijft me maar aankijken. Ik hoor nu iets te zeggen, maar heb een droge mond gekregen. Ik schud mijn hoofd.

‘Je moet er echt maar eens over nadenken,’ gaat hij verder. Hij steekt zijn hand in de zak van zijn trendy, zwarte spijkerbroek en haalt er een visitekaartje uit. Er staat een logo op in de vorm van een lichtblauwe cirkel met daarin een gekartelde M. Hij zegt de naam van het bureau, maar die versta ik niet omdat mijn oren zo suizen. ‘Kom een keer bij ons langs. Hoe oud ben je, als ik vragen mag?’

Ik heb nog steeds een droge mond.

‘Vijftien,’ zegt Ava, inmiddels niet meer zo overrompeld, maar achterdochtig. ‘Ze is nog te jong. Zeg, we hebben wel over mensen zoals jij gehoord.’

Even kijkt hij een beetje beduusd. ‘Ze is helemaal niet te jong,’ zegt hij dan. ‘Vijftien is juist prima. Ze is inderdaad nog te jong voor de catwalk, maar we hebben zelfs meiden van veertien in onze boeken. Kom een keer met ons praten. En neem je ouders mee. We zijn namelijk één grote familie. Foto?’

Hij houdt zijn camera weer omhoog. Die is groter dan een normaal fototoestel. Een polaroidcamera die kant-en-klare foto’s aflevert. Ik vraag me af hoe die eruitzien.

‘Nee, niet doen,’ zegt Ava streng.

‘Vertel me dan tenminste hoe je heet,’ zegt hij tegen mij, en weer verblindt hij me met zijn glimlach.

‘Ted. Ted Haring.’ Mijn stem klinkt schor.

‘Háring? Echt waar?’

Ik knik en vraag me af of dit überhaupt allemaal echt waar is. Ik verwacht nog steeds dat een cameraploeg ergens achter vandaan opduikt, en zich helemaal slap lacht.

‘Leuk je te hebben ontmoet,’ zegt hij. ‘Denk er maar over na. Bel ons. Je bent echt ongelooflijk.’

Je bent er echt ingetrapt, zal hij bedoelen. Als hij wegstijgt, is de betovering verbroken. Binnenkort staat er op YouTube vast een geinig videotje over mij: ‘De bonenstaak die zich verbeeldde dat ze Kate Moss was.’ Maar tegen de tijd dat ik niet meer zo duizelig ben en het gesuis in mijn oren is weggezakt, is het allemaal voorbij. Simon is in de menigte verdwenen, en als Ava niet naast me stond met een blik alsof ik plotseling twee hoofden heb, zou ik durven zweren dat ik het allemaal heb gedroomd.

Als de ergste schok voorbij is, legt Ava haar fluit neer en geeft me een knuffel. ‘Gaat-ie? Zeg, we stoppen ermee en gaan naar huis.’

Ik knik. Ik tril helemaal. Dit was allemaal zo raar dat ik niet weet wat ik ermee aan moet.

‘Denk je dat hij het voor de grap zei? Wat verwachtte hij dat ik zou doen?’

‘Volgens mij is hij een nepscout,’ zegt Ava, terwijl ze kwaad in de richting kijkt waarin hij is verdwenen. ‘Daar lopen er genoeg van rond. Die komen op je af en zeggen dat je model kunt worden. Voordat je het weet moet je vijfhonderd pond voor foto’s betalen en hoor je nooit meer wat van ze. Echt heel smerig.’

‘Hoe weet je dat allemaal?’

‘Een meisje dat Holly heet, is het vorig jaar overkomen. Ze kon niet mee met de volleybaltrip naar Frankrijk omdat ze al het geld voor de reis aan foto’s had uitgegeven. Achteraf bleek dat die foto’s helemaal niet bruikbaar waren voor modellenwerk, maar toen was het natuurlijk te laat.’

‘Jee, wat erg!’

‘Yep. Maar maak je geen zorgen, er kan je niets meer gebeuren. Kom op, we gaan.’

Ik kijk haar dankbaar aan. ‘Maar het geld dan? Wil je misschien nog een liedje spelen?’

‘Nee, laat maar. Ik ben toch moe, want ik heb niet lekker geslapen.’

‘Had je het vannacht weer zo warm?’

Ze knikt en wrijft over haar hals. Die lijkt een beetje opgezet.

‘Ja, en ik zweette ook. Mijn pyjama was vanmorgen drijfnat. Examenstress, zegt mam.’

‘Maar je ziet er niet gestrest uit.’

‘Ben ik ook niet.’

Dat klopt, zo ziet ze er niet uit. Ava doet niet aan stress. Terwijl ik daarnet wel voor twee heb gestrest.

We pakken onze tassen en gaan op weg naar de metro. Nu we niet meer voor allemaal vreemde mensen staan, kan ik weer van alles genieten. Ik loop niet zo vaak door de stad met mijn grote zus. In Carnaby Street zijn allemaal trendy boetieks waarvan de gevels in pastelkleuren geschilderd zijn, en cafés met tafeltjes op de stoep. Op de hoek staat een groepje winkelmeisjes van Liberty’s in trendy,

zwarte outfits en met vuurrode lippenstift op. Ze hebben vast koffiepauze. Ik vraag me af of ze wel weten hoe cool ze eruitzien.

Ava volgt mijn blik.

‘Bofkonten. Maar over een paar weken kan ik daar ook zo staan.’

‘Echt? Heb je bij Liberty’s gesolliciteerd naar een vakantiebaantje?’

‘Nee, dat niet, maar wel bij Constantine & Reed.’

Ze laat een stilte vallen om te kijken of ik onder de indruk ben. Dat zou ik best willen zijn, maar ik heb nog nooit van Constantine & Reed gehoord.

‘Wat is dat?’

‘O, toe nou, T. Dat is een nieuw, groot Amerikaans kledingbedrijf. In juli openen ze hun eerste winkel in Engeland. Iedereen heeft het erover.’

‘Maar niet met mij.’

‘Dat verbaast me niks,’ zegt ze met een zucht terwijl ze naar mijn T-shirt-met-shorts-outfit kijkt.

Ava is de fashionista in ons gezin en ik ben... nou ja, ik ben gewoon normaal. Ik ben geïnteresseerd in allerlei dingen. Bomen. Tekenen. Muziek (maar wel gespeeld door echte muzikanten). Mensen. Maar niet in winkelen. Veel te veel gedoe. Het is al een nachtmerrie om op zoek te gaan naar een broek die lang genoeg is voor mij.

‘Maar goed, deze is van Constantine & Reed,’ zegt Ava. Ze wijst op haar tas met groen en witte strepen en het logo van een slang in het midden. ‘Jesse heeft hem voor mijn verjaardag gekocht, via internet. Ze openen een winkel in Knightsbridge, en Louise en ik hebben daar gesolliciteerd. Het verdient best redelijk en ik krijg ook personeelskorting. Als het doorgaat, kan ik in augustus twee weken met Jesse gaan surfen, en heeft Louise geld om haar rijbewijs te gaan halen. Echt te gek.’

‘Bedoel je dat we helemaal niet op straat hoeften te gaan spelen?’

Ze kijkt een beetje bedremmeld. ‘Nou ja, ik weet natuurlijk niet zeker of ik dat baantje krijg. En het was toch leuk?’

Ze kan aan mijn gezicht zien dat ‘leuk’ niet het juiste woord is voor hoe ik het afgelopen halfuur van mijn leven zou beschrijven.

‘Weet je wat? Jij mag de hele opbrengst hebben omdat die enge vent je heeft lastiggevalen.’

‘Opbrengst? Maar we hebben niks.’

‘Aha. Helemaal mis. In een van de papiertjes zat nog een zuurtje. Aardbei. Je lievelings. Mag je hebben.’

Ze geeft het aan me terwijl we bij het metrostation aankomen. Het zuurtje is warm en kleverig en het papiertje is er half af. Ik stop het in mijn broekzak, samen met het kaartje van Simon de Nepscout.

Ik moet het maar een beetje optimistisch bekijken, in ieder geval zijn we niet gearresteerd.

In de propvolle metro op weg naar huis – ik moet staan terwijl Ava glimlacht naar een man die haar zijn plaatsje heeft aangeboden – probeer ik te bedenken waarom Simon mij heeft uitgekozen.

Naast de deur van onze slaapkamer hangt een oude wissellijst met foto’s van mijn zus en mij. Het zijn allemaal foto’s waar mam dol op is. Af en toe stopt Ava er ook eentje bij. Ik ken al die foto’s uit mijn hoofd.

In de linkerbovenhoek lig ik als baby in de armen van Ava. Ze is twee jaar en zit in een grote, groene leunstoel, terwijl ze me trots vasthoudt, als iets wat ze op school heeft gemaakt. Ze ziet er snoezig uit met haar donkere haar waarvan de lange pony tot net boven haar viooltjeskleurige ogen komt. Een kleine Suri Cruise, maar dan zonder de designer-schoenen. Ik ben bol, kaal en ik huil. Waarom mam uitgerekend deze foto heeft uitgekozen, is me een raadsel. Misschien omdat dit de enige foto is waar die stoel op staat.

In het midden hangen allemaal schoolfoto’s. Ava is een schoon-

heidskoninginnetje met een fris gezichtje. Mijn gezicht is meer een soort angstige ballon. Maar rond mijn tiende verandert dat. In die tijd begon ik met judo. Plotseling zie ik eruit als een ballon die weet wat ze wil.

Foto's van partijtjes. Mijn vriendinnetjes en ik op verschillende verjaardagen, met de armen om elkaars schouders geslagen. Op mijn twaalfde ben ik de lengte in geschoten. Mijn vriendinnetjes hebben nu hun armen om mijn middel geslagen. In ieder geval komt daardoor mijn vogelnestjeshaar vaak niet op de foto.

Rechtsonder hangt een foto die er nog niet zo lang geleden aan is toegevoegd. Ava op haar zeventiende verjaardag. Ik zak door mijn knieën om op gelijke hoogte met mijn zus te komen. Van opzij gezien lijkt ik net een vraagteken. Mam dreigt altijd dat ze me op ballet gaat doen, als ze me in die houding snapt. Ava ziet er daarentegen uit als een jonge Elizabeth Taylor. Dat weet ik omdat dit zó vaak tegen haar is gezegd dat we Elizabeth Taylor op internet hebben opgezocht. En ze was inderdaad beeldschoon. Ze heeft net als Ava viooltjeskleurige ogen, donker, golvend haar met een speciale glans en perfecte rondingen. Daarna heb ik nog veel meer filmsterren uit diezelfde tijd gegoogeld: Ava Gardner, Vivien Leigh en Jane Russell. Mijn zus heeft van allemaal wel iets weg, alleen is ze wat spaarzamer met eyeliner.

Ik weet heus wel wat schoonheid is. Ik ben er tenslotte mee opgegroeid. En die Simon was waarschijnlijk aan de drugs of zoiets. En anders ben ik de naïefste stomkop van de hele wereld.